

CRUȚAȚI PĂDURILE !

Măsura adoptată după 1990 de a se pune în posesie persoane care au deținut păduri s-a dovedit dezastruoasă pentru oameni, pentru țară. S-au produs astfel tăieri ilegale de arbori, unități finanțate haotic pentru tocat lemn și poluat râurile cu rumeguș prin distrugerea pădurilor țării. S-au stimulat astfel activități ilicite cu lemne și erodarea pe suprafețe întinse a solului fertil. Cele mai grăitoare consecințe ale unei asemenea politici le reprezintă însemnele frecvente de distrugere a numeroase locuințe, sate, culturi arabile, căi de comunicație, bunuri personale, ca urmare a alunecărilor de teren din majoritatea județelor și deselor inundații din diferite zone ale țării.

În momente deosebite, determinate de fenomene naturale și sociale, oamenii fac apel la experiența înaintașilor pentru a evita convulsiile trecutului, generate de diminuarea permanentă a suprafețelor cu pădure.

O schimbare în bine este așteptată și va fi și salutată. O schimbare în rău trebuie evitată prin orice mijloace. Mijloacele cele mai relevante de asigurare a viitorului pădurii le constituie cunoștințele de specialitate, experiența, precum și recursul la

retrospectiva istorică. Ne stau la dispoziție multe exemple și documente ale predecesorilor noștri, care prin activitatea susținută au reîmpădurit terenuri sterpe cum au fost odinioară în Dobrogea și Vrancea. S-a impus în această direcție opera distinsului **profesor Marin Drăcea** profund cunoscător al realităților pădurii și societății românești interbelice, care avertiza:

" Împărțirea pădurii este moartea ei . . . "

" Despădurirea pământului și decadența popoarelor ce-l locuiesc au mers întotdeauna împreună. Să nu dorim nici unui popor o așa zisă civilizație care pustiește pământul. Asemenea nenorociri sunt începutul înțelepciunii omului. Ferice de acela care se cuminește la timp din suferința altora.

Se poate ca masele adânci ale poporului să nu vrea să vadă această greșală (despădurirea) . . . sau stăpânite de veșnica foame de pământ să se facă că nu o înțeleg. Este de datoria celor care se simt legați de pământul țării lor să organizeze repede o reacțiune generală în contra greșelilor pe care trecutul sau prezentul le-au făcut și le fac față de pădure.

Aceasta este una din primele și marile datorii ale înțelepților și conducătorilor unei țări. (s.n.)

O lucrare de mare relevanță o reprezintă conferința "Considerațiuni asupra fondului forestier a României" publicată în 1937 și republicată sub forma unor restituiri în 1995, la împlinirea a 110 ani de la nașterea profesorului, care a fost pusă la dispoziția actualelor foruri legiuitoare ale țării.

Un alt exemplu la fel de contemporan sub raportul problematicii și al zbaterii sufletești pentru apărarea pădurii românești îl reprezintă conferința "Pădurea din punct de vedere particular și obștesc" susținută în anul 1944 de către Ilie C. Demetrescu, profesor de politică forestieră la Politehnica din București. Pentru importanța și actualitatea ei, lucrarea se restituie în paginile următoare. De aici un cititor contemporan interesat fie el silvicultor, politician, actual sau virtual proprietar de pădure va trebui să recunoască echilibrul cu care este judecată starea juridică a pădurii în raport cu coordonatele social - politice ale unui anumit tip de societate. Iar aceste coordonate reflectă mult prea fidel situația actuală a țării noastre, pentru a fi eludate.

Pădurea, în care ne punem speranța supraviețuirii într-un mediu sănătos de viață, a **devenit "bun de interes global"**. Ca urmare ea trebuie gospodărită unitar în timp și spațiu. Pentru ca acest deziderat să fie realizat, este necesară în primul rând stabilitatea regimului de proprietate, întrucât s-a văzut și se vede că, în pofida tuturor prevederilor legale existente, pădurile ce au ieșit de sub gestionarea administrației silvice au suferit un regres accentuat, într-o perioadă scurtă de numai 6 ani.

România are nevoie acută de pădure. Nici când și nimeni nu ne va pune la dispoziție, chiar pe valută, "păduri la second hand", pentru simplul motiv că pădurea nu se învechește, ci dimpotrivă capătă și conferă oricând valențe înnoitoare. În același timp nimeni nu ne-o va vinde, atunci când îi vom constata cu adevărat lipsa, întrucât ea este cea mai mare mândrie și fală pentru un popor civilizat, este însăși viitorul lui.

Pentru multiple considerente rezultate din practica noastră cotidiană, din experiența iluștrilor înaintași și din învățămintele istoriei, reuniți la Câmpulung Moldovenesc în ziua de 21 martie 1997, slujitorii pădurilor Bucovinei, păstrători ale celor mai valoroase și neasemuite întru frumusețe arborete de brad, molid, fag și stejari, vă chemă la rațiune și înțelepciune pentru a ocroti, cât le mai avem, PĂDURILE ROMÂNIEI !

Participanții la simpozionul
"Tradiție și continuitate în gospodărirea pădurilor din Bucovina"